



Περικλής Τσιριγιώτης



Π. ΤΣΙΡΙΓΙΩΤΟΥ

Προσήλωσις



ΤΑ ΔΥΟ ΓΑΡΟΥΦΑΛΛΑ



Α δυο γαρούφαλλά σου στὸ κρεβάτι μου κοντὰ θὰ βάλω, καὶ κάθε πρωὶ καὶ κάθε βράδυ—χριστιανὸς ἀμαρτωλὸς—τὴν προσευχή μου μπροστά τους θὰ κάνω.

Τὰ δυο γαρούφαλλά σου θυμάσαι, πότε τὰ δώκες;

Ἐγὼ θυμοῦμαι.

Μίαν ὡμορφηὴν αὐγούλα 'ς τὰ κάγκελα τοῦ περιβολιοῦ σου ἀκουμπισμένη, παιδοῦλ' ἀκόμω, δεκαπέντε χρονῶν μονάχα, μὲ κοντὰ φουστάνιά, μὲ ξέπλεκα στοὺς ὤμους τὰ κατὰμαυρα σγουρά σου μαλλιά, μ' ἀδιάκριτη τὴ ματιά, μὲ ἀβέβαιο τὸ χαμόγελο, δυο γαρούφαλλα στὸ χέρι κρατοῦσες φρεσκοκομμένα ἀπὸ τοῦ κήπου σας τὴν κόκκινη γαρούφαλλιά.

Κοντοπερνοῦσα κείνη τὴ στιγμή. Πῶς πάντα σὰν σ' ἀντάμωνα σὲ κύτταζα! Γιὰ μένα τί πειράζει; ἂν ἦσουν μικροῦλα; — δὲν ἦσουν ἄνθρωπος; ἦσουν πλᾶσμα τῆς φαντασίας, αὔλο, μία ὡμορφη τεχνίτου ζωγραφία, ἓνας στίχος, μιὰ ἰδέα, ἓνας ἦχος. ἔν' ἀνάγλυφο.

Τί νὰ σοῦ 'πε ἡ ματιά μου, ὅταν τὴ δική σου ἀντίκρυσε; Δὲν εἰξέδω; Τοῦτο μονάχα μπορῶ νὰ

βεβηιώτω, πῶς τὰ δυο γαρούφαλλά σου στὰ χέρια μου βρέθηκαν, πῶς κοκκινάδα ξέφνου τὰ μάγουλά σου χρωμάτισε καὶ πῶς τὸ χρῶμα τῶν ματιῶν σου πειὰ δὲν φαίνονταν. Τὸ εἶχαν κρύψη τὰ καταιδωμένα ματόφυλλα, τὸ εἶχαν σκιάσει ἡ πυκναῖς κατὰμαυραὶς βλεφαρίδες.

Καὶ 'γώ; Ἐγὼ ὁ μεγάλος — σὺ ἦσουν, παῖδι — δὲν εἶπα τίποτα. Ντράπηκα, δειλίασα, τάχασα μπρὸς τ' ἄγνὸ κοκκινάδι τοῦ προσώπου σου, μπρὸς στὸ κατὰχρῶμα τῶν ματιῶν σου, ὦ ναί, ἐδειλίασα μπρὸς σ' ἓνα παιδί!

II

Πέντε χρόνια κατόπιν σὲ ξανάειδα τὴν Πρωτομαχιά σ' ἓνα κῆπο. Τί πειὸ ὡμορφη ἦσουν μεγάλη, δεσποσύνη πειὰ!

Βρεθήκαμε κοντὰ στὸν πλάτανο ἀποκάτου, ἐνῶ γύρω μας πλῆθος λουλούδια ρόδα, γιασεμιά, μενεξίδες, — μὲ τὴ γλυκειὰ τους μυρωδιά μᾶς μεθοῦσαν.

Θυμᾶσαι;

Ἐγὼ θυμοῦμαι.

Ἦσουν τόσο κοντὰ μου, ποῦ τὰ μαλλιά σου σιγάγγιζαν τὸ πρόσωπό μου, ἐνῶ τὸ κορμί μου ἀνατριχίαζεν ὅλο καὶ ἡ καρδιά μου ἀπὸ ἀγάπη δυνατὰ χτυποῦσε.

Κι' ἀνοιξα τὸ πορτοφόλι μου καὶ μέσα σοῦδειξα δυο γαρούφαλλα ξερά. Τὸ χαμόγελό σου μοῦπε, πῶς τὰ γνώρισες καὶ τότε μὲ φωνὴν γεμάτη συγκίνησι σοῦ εἶπα τὰ πρώτα λόγια τῆς ἀγάπης, ὅλες τῆς καρδιάς μου τῆς λαχτάρες, τὲς σκέψεις, τοὺς πόθους, τὰ ὀνειράτά μου.

Ὀνειράτα γεννημένα θωρῶντας δυο γαρούφαλλα ξερά, ὀνειράτα ποτισμένα κι' ἀναστημένα μὲ τὴ δροσιά, ποῦ τοὺς χάριζεν ἡ ἐνθύμηση τῆς παιδοῦλας μὲ τ' ἄγνὰ γαρούφαλλα.

«Ναί, τὴν στιγμή ἐκείνη τοῦ προσώπου σου τὸ